

samme Regler, efter hvilke Statens øvrige Embedsmænd pensioneres.

Der kunde have været Anledning for mig til paa ny at komme nærmere ind paa, hvad Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem for Nykøbing Falster (Vald. Olsen), har sagt. Det kan jo ikke nægtes — hvad ogsaa andre Talere have gjort opmærksom paa — at der var en anden Farve over det ærede Medlems Tale Nr. 2 end over Tale Nr. 1. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved. Men der er eet, som det forekommer mig underligt, at det ærede Medlem vil hævde. Det ærede Medlem sagde uomtvistet i sit første Foredrag, at om disse Lønningssatser kunde der have været sluttet en Overenskomst med Organisationerne, som vilde have kunnet gælde i en længere Aarrække. Det ærede Medlem udtalte sig saaledes. Saa siger det ærede Medlem: Ja, det gjaldt, hvis der var sluttet Overenskomst med Organisationerne, men hvis vi nu vedtage som Lov det, der skulde have været Overenskomst — de samme Lønninger for de samme Mennesker —, er det Fantasteri at tale om, at de kunne gælde for en længere Aarrække. Det vil altsaa sige, at om disse Mænd, her er Tale om, dømmer det ærede Medlem saaledes, at hvis de ere bundne ved en Kontrakt, kunne vi faa dem til at tie stille, for de have erkendt, at Kontrakten byder gode Vilkaar, men hvis Kontraktens Indhold bydes dem som en Lov, vedtagen af Rigsdagens og Regeringens fri Villie, ville de gøre Uro og hurtigt kræve ny Vilkaar. Det ærede Medlem kan ikke paastaa, at det er rimeligt, at de ville kræve ny Lønninger, eller at det er retfærdigt. Thi saa vil han ikke kunne sige, at en Overenskomst vilde have kunnet sluttet for en længere Aarrække. Et Angreb af denne Art paa de Tjenestemænd, vi her lovgive for, tror jeg er uberettiget. Kunde disse Lønninger have været Grundlag for en Overenskomst, der kunde gælde i en længere Aarrække, kan den Lov, vi her vedtage, lige saa vel gælde for en længere Aarrække. Og dette maa selvfølgelig være Forudsætningen for, at vi overhovedet lovgive paa en saa rundelig, jeg kan sige storslaaet Maade, som den, hvorpaa jeg haaber, vi skulde lovgive denne Gang.

Endnu en Bemærkning til det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen). Han sagde for et Øjeblik siden, at han ikke kunde indrømme, at det, at man ikke vilde gaa ind paa nogen Kompensation, var at lægge Lønningsreformen Hindringer

i Vejen. Jo, det er at lægge Lønningsreformen den aller alvorligste Hindring i Vejen. Hvis man ikke vil give nogen Kompensation, kunne Lønningslovene ikke gennemføres i den foreliggende Skikkelse.

Jeg skal hermed slutte. Jeg har det Haab, at det Udvalg, som nu bliver nedsat, vil finde, at det er et godt Grundlag, der er givet det at arbejde paa, og at det vil stille sig paa det Standpunkt, at det holder sig indenfor de her angivne økonomiske Rammer. I saa Fald er jeg vis paa, at vi skulle naa et Resultat, der vil sprede Tilfredshed i store Kredse af vort Folk.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen) indlod sig nu endelig paa at give en Forklaring af Aarsagen til, at han har taget det forandrede Standpunkt, som jeg paapegede tidligere, jeg havde Ordet. Det var altsaa en voksende Mistillid til Ministeriet i Forbindelse med Utaalmodighed over, at man maatte vente saa længe paa Forsvarskommissionens Betænkning, og forskellige andre Ting. Hvorledes denne Mistillid er kommen frem, skal jeg ikke kunne sige, men man ved jo, at i Foraaret holdt det radikale Parti et Møde her i København, hvor der faldt Udtalelser om, at man ikke var radikal nok — „radikal“ med rigtig stort R —, og det kan jo være, at dette har skærpet Mistilliden. Nu vil det ærede Medlem lægge mig de Ord i Munden, at jeg skal have lyst efter militære Lønningslove hele Etaten op igennem. Det ærede Medlem har jo sin Styrke i at underlægge andre Medlemmers Udtalelser en Betydning, de ikke have. Det er vel den samme Udtalelse, det ærede Medlem pegede paa, som han før har haft med at gøre, en Udtalelse af mig første Gang, jeg havde Ordet om denne Sag. Den findes Sp. 1475. Der siger jeg, efter at have udtalt Haabet om, at Ministeriet vil komme med Resten af Forslagene, for at vi kunne faa en samlet Lønningsreform: „Og en saadan maa da ogsaa omfatte de militære Underklasser, overhovedet Militæretaten paa samme Maade, som den omfatter de andre Etater,“ paa den Maade nemlig, at den yder Lønningsforhøjelser til alle de lavere Lønninger. Det samme mener jeg maa gælde Militæretaten, og naar jeg omtalte Militæretaten i denne Forbindelse, er det, fordi jeg